

ပြည်ထောင်စု

အပင်းသစ်

တစ်စက္ကန့်တောင်မှ...မမေ့ကြေး

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

ရိုးမြေက ကိုကိုကို အထင်သေးတာလား။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို မငတ်အောင် ရှာကျွေးနိုင်တဲ့ အရည်အချင်းလောက်နဲ့ တော့ ကိုကို ကိုယ်အရမ်းမြတ်နိုးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ဖို့ အထိ စဉ်းစားမှာ မဟုတ်ဘူး ရိုးမြေ ရိုးမြေ။ ခုလိုပြောတာ ဘယ်မိဘအသိုင်းအဝိုင်းအားကိုးနဲ့ မှ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ရိုးမြေယုံပါ။ မနက်ဖြန်ကစပြီး ကိုကိုကိုကိုရဲ့ လက်ရှိဘဝကို ခွာချနိုင်အောင် ကြိုးစားမယ်။

ဘုန်းဆက်ရှိန်သာ

နင် မိန်းကလေးချင်း ကိုယ်ချင်းစာပြီး ရိုးမြေသိက္ခာကို စော်ကားတဲ့ စကားမျိုး မပြောပါနဲ့ လှိုင်။ အခု ရိုးမြေရပ်နေတဲ့ နေရာမှာ နင်ဆိုရင် နင့်ကို သူများက အဲဒီလိုပြောရင် နင်ကြိုက်မှာ လား။

မျိုးမင်းရှိုင်း

ခွေးတောင်မှ ချောင်ပိတ်ရိုက်ရင် ပြန်ကိုက်တတ်တယ် မမလှိုင်။ ပြဿနာတစ်ခုဖြစ်ရင် ဘယ်သူမဆို ပြန်လည် ချေပခွင့်ရှိတယ်။

အခု ...

ရိုးမြေက မမလှိုင် မွေးထားတဲ့ ခွေး မဟုတ်ဘူး ။

ရိုးမြေကျ

မချောင်းပါဘူး၊ ပြောင်ပဲ လာစောင့်ကြည့်တာ။ မဆိုးပါဘူး ... ဇာတ်လမ်းက ကြည့်လို့ အကောင်းသားပဲ။

မချောတစ်ယောက်ကို "ကို"သုံးယောက်နဲ့ ။

လင်းလဲ့လဲ့လှိုင်

အခန်း(၁)

ခြံဝင်းကျယ်ကြီးထဲမှာ နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးက ထီးထီးမားမားကြီးပါ။ ပန်းတွေကလည်း ရောင်စုံပွင့်လို့ သစ်ပင်ပန်းမန်တို့ အလယ်မှာ တင့်တယ်နေပုံက ပန်းချီကားတစ်ချပ်နယ်။ လူဆင်းရဲတွေအတွက် သူတို့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ မိုးလုံလေလုံ တန်းလျားတစ်ခုဟာ အထိကရ ဖြစ်နေပေမယ့် ...

လူချမ်းသာတွေအတွက်တော့ ...

ထိုတိုက်ကြီးသည် သူတို့ ၏ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုထဲက အစွန်းထွက်သာသာ ရှိမည်ဆိုလျှင် ယုံကြည်လိမ့်မည် ထင်ပါသည် ။ ခြံဝင်းကျယ်ကြီး၏ မျက်နှာစာထောင့်မကျတကျ ခြေရင်းဘက်အခြမ်းမှာ မာလကာပင်တစ်ပင် ရှိလေသည် ။ ထိုမာလကာပင်မှာ တော့ ကလေးနှစ်ယောက်သည် ...

"မင်းမတက်နဲ့ ငါတက်မယ်"

"ဟာ ... ငါပဲ တက်ပါ့မယ်။ မင်းတက်လို့ မင်းအမေမြင်သွားရင် အဆူခံနေရမယ်ကွ"

"ရပါတယ် ... မေမေ မမြင်ပါဘူးကွ၊ ငါပဲ တက်မယ်။ မင်းတက်ရင် မင်းက အပင်ပေါ်မှာ တင် ပွတာတွေစားပြီး ငါ့ကိုကျ ကျစ်ကျစ်ကလေး တွေ ချပေးမှာ "

"မင်းကလည်း ငါ့အဲဒီလို မလုပ်ပါဘူး ဆက်ရှိန်ရ"

"မသိဘူးကွ၊ ငါပဲ တက်မယ်"

ပြောပြီး ဆက်ရှိန်က မာလကာပင်ပေါ်သို့ တက်မည်ပြုတော့ ရှိုင်းက ဆက်ရှိန်အင်္ကျီကို ဆွဲထားလိုက်ကာ ...

"မင်းမတက်ပါနဲ့ ဆို မင်းအမေမြင်ရင် အဆူခံရမှာ စိုးလို့ ငါက စေ တနာနဲ့ ပြောတာကွ"

"ဆူဆူကွာ"

"ဟေ့ကောင်"

ဆက်ရှိန်ကလည်း ပြောမရ၊ ရှိုင်းကလည်း သူ့ကို မတက်စေချင်ပေ။ မတက်စေချင်ဆို ဆက်ရှိန်မိဘတွေက သူ့သားကို အလွတ်မပေးဘဲ အရိပ်လို ကြည့်နေကြတာလေ။ တစ်ဦးတည်းသားမို့ ဖူးဖူးမှုတ်ထားကြပြီး ဟိုဟာမလုပ်ရ၊ ဒီဟာမကိုင်ရနှင့် တားမြစ်ထားပြီး

ဖြစ်နိုင်ရင် သူ့သားကို မြေကြီးမနင်းစေဘဲ ခြေချရာနေရာမှာ စိန်စီရွှေချထားချင်သူတွေပါ။ ဘာမဆို ပူဆာလိုက်ရင် ရစေသတည်း ဖြစ်စေ ခဲ့ပေမယ့် စိုးရိမ်လွန်ပြီး စည်းကမ်းတွေ တင်းကျပ်ပုံကတော့ သူငယ်ချင်းထားတာတောင် သူတို့ နဲ့ အဆင့်အတန်းချင်း တူမှ တဲ့ လေ။ ဆက်ရှိန်က ယောက်ျားလေးပီပီ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နှင့် ကဲချင်သူပါ။

"မင်းမတက်နဲ့ ဆိုကွာ ... ငါတက်မယ်။ မင်းစိတ်ချ ... ငါအပင်ပေါ်မှာ တစ်လုံးမှ မစားဘူး။ အကုန်အောက်ချပေးမယ်။ ပြီးမှ မ

င်း ကြိုက်တာကိုယူ၊ မင်းမကြိုက်တာကျမှ ငါစားမယ် ဟုတ်ပြီလား"

"မင်း တကယ်ပြောတာလား ရှိုင်း"

"တကယ်ပါဆိုကွာ"

"ကောင်းပြီလေ ... ဒါဆို မင်းတက်၊ ငါအောက်က စောင့်နေမယ်။ မင်းအပင်ပေါ်မှာ မစားရဘူးနော်"

"အေးပါ"

ပြောပြီး ရှိုင်းက မာလကာပင်ပေါ်သို့ ဖက်တက်လေသည်။ ဆက်ရှိန် ရှိုင်းကိုကြည့်ပြီး အားကျလိုက်တာ။ ရှိုင်းက သစ်ပင်ဆိုလည်း တက်လိုက်တာပဲ၊ ဘောကန် ရေကူး ဘာမဆို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကစားခွင့်ရှိသလို သူငယ်ချင်းဆိုလည်း ဘယ်သူ့ကိုမဆို ပေါင်းခွင့်ရသည် လေ။ သူနဲ့ ယှဉ်ပြီး ဆက်ရှိန်မှာ တော့ အားမလို အားမရနှင့် စိတ်ထဲမှာ မွန်းကျပ်နေရသည် သာ။

ရှိုင်းရဲ့ နာမည်ရင်းက မျိုးမင်းရှိုင်းပါ။ ရှိုင်းထက်အကြီး ရှိုင်းရဲ့ အစ်ကိုနာမည်ကတော့ မျိုးမင်းဇော်လေ။ အကြီးဆုံးကတော့ မမဖြစ်ပြီး နာမည်က ဝင့်ဝါခိုင်ပါ။ ရှိုင်းက အငယ်ဆုံးဖြစ်ပြီး သူ့အိမ်မှာ အလိုလိုက်ခံထားရသူ။ ရှိုင်းအိမ်က လူကြီးတွေက ရှိုင်းကို လွတ်လပ်ခွင့် ပေးထားကြသည် လေ။ ဘယ်သူ့ကိုမဆို သူငယ်ချင်းဖြစ်ခွင့် ရှိသည် ။

ဆက်ရှိန်ကတော့ ...

နာမည်အပြည့်အစုံက ဘုန်းဆက်ရှိန်သာ။ ဘုန်းတွေကံတွေ ဆက်ပြီး အရှိန်အဝါတွေ သူများ ထက်သာပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ လှောင်အိမ်ထဲက ငှက်ကလေးလိုပါပဲ။ ကိုယ့်သဘောနဲ့ ကိုယ် ဘာမှ လုပ်ခွင့်မရှိ၊ မျက်လုံးကို ဒေါက်ထောက်ကြည့်နေကြတဲ့ မိသားစုအလ

ယ့်မှာ သူ့ဘဝက အကျဉ်းသား တစ်ယောက်လိုပါပဲ။

"ဟေ့ကောင် ဆက်ရှိန်"

"ဘာလဲကွ"

"ငါချလိုက်ပြီနော်"

"ချလိုက်"

"ဘုတ်"

တစ်ယောက်က မာလကာသီးခူးချပေးပြီး တစ်ယောက်က ကောက်
နှင့် သူတို့ ဘာသာသူတို့ အာရုံများ နေကြစဉ် ...

"ဟေ့ကောင်လေးတွေ"

"ဟင်"

အသံခပ်စူးစူးကြောင့် မာလကာသီးကောက်နေရာမှ လှည့်ကြည့်လို
က်သော ဆက်ရှိန်ရော၊ မာလကာပင်ပေါ်ကနေ ငုံ့ကြည့်လိုက်တဲ့ ရှိုင်း
ရော မျက်မှောင်လေးတွေ ကြုတ်သွားကြလေသည် ။ ခါးထောက်ပြီး အ
ပင်ပေါ်ကလူကို မော့ကြည့်လိုက်၊ အပင်အောက်က လူကို ကြည့်လိုက်နှ
င့် ရပ်နေတာ ဟိုဘက်ခြံက လင်းလဲ့လဲ့လှိုင်ပါ။

သူတို့ သုံးယောက်က ခြံချင်းကပ်တွေလေ။

ဆက်ရှိန်တို့ ခြံက အလယ်ကပေါ့။ သုံးယောက်လုံးက လကြီးလငယ်
နှင့် တစ်နှစ်တည်းသောအသက်နဲ့ အတန်းတူတွေပါ။ လှိုင်ကို ဆက်ရှိန်နဲ့
ရှိုင်းက ကြည့်မရကြပေ။ နေရာတကာမှာ ဆရာကြီးလုပ်လွန်းလို့ လေ။

"နင်တို့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ"

"မာလကာသီး ခူးနေတာ နင်မမြင်ဘူးလား"

ဖြေလိုက်သူက ဆက်ရှိန်ပါ။

"ဘယ်နှလုံးရပြီလဲ"

"ဘယ်နှလုံးပဲရရ နင့်အကြောင်းလား"

"ငါ့ကိုတစ်လုံးလောက် ပေးဦးလေ"

ဆက်ရှိန် ရှိုင်းကို မော့ကြည့်တော့ ရှိုင်းက ခေါင်းခါလေလျှင်

"မပေးဘူး"

"ပေးပါဆို"

"မပေးဘူး"

"ငါလည်း စားချင်လို့ ပါဟ၊ တစ်လုံးပဲပေး"

"မပေးနဲ့ ဆက်ရှိန်၊ ဟဲ့ ... လှိုင်"

"ဘာလဲ"

လေသံက ပေးချင်စရာ တော်တော်ကောင်းပဲ ...

"နင်စားချင်ရင် နင့်ဘာသာနင် တက်ခူးပါလား၊ ငါ့ခူးထားတာ လာမတောင်းနဲ့ ။ နင့်ကို ပေးကိုမပေးချင်တာ"

"ငါတက်မခူးနိုင်လို့ နင်တို့ ဆီမှာ တောင်းတာပေါ့ဟဲ့။ ပေးမှာ လား မပေးဘူးလား ... ဒါပဲပြော"

"မပေးဘူးဟာ"

ဖြေလိုက်တာ ရှိုင်းနဲ့ ဆက်ရှိန် ပြိုင်တူပါ။

"တကယ်မပေးဘူးလား"

"မပေးဘူး"

"မပေးရင် အန်တီထက်နဲ့ သွားတိုင်မယ်"

"ဟာ"

ဆက်ရှိန် စိတ်ထဲမှာ တင်းခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ ။ တစ်ဆိတ်ရှိ တိုင်ဖို့
ပဲ။ စိတ်မရှည်တာနှင့်ပဲ ...

"သွားတိုင် ဂုံးမ၊ ချန်တွန်းမ"

"နင် ငါ့ကို အဲဒီလို မခေါ်နဲ့ နော်"

"ခေါ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဂုံးမ"

"တိုင်မယ်၊ တိုင်မယ်၊ နင်တို့ ကို အခု သွားတိုင်မယ်"

"သွား ... သွား"

လှိုင် ဂါဝန်စလေးတဖားဖားနှင့် ပြေးထွက် သွားလေတော့သည်။ ။ သူ
မ ထွက်သွားမှ ပဲ ရှိုင်း စိုးရိမ်စိတ်တို့ ဖြစ်ကာ မာလကာပင်ပေါ်မှ
ဆင်းခဲ့ပြီး ...

"ဟေ့ကောင် ဆက်ရှိန်"

"ဘာလဲကွ"

"ဟိုနာနာမလေးက တကယ်သွားတိုင်မှာ ကွ၊ တို့ ဘယ်လို လုပ်ကြမ
လဲ"

"တိုင်ပါစေကွာ"

"မင်းအဆူခံရမှာ ပေါ့"

"ဆူတော့လည်း ငြိမ်နေလိုက်ရုံပေါ့ကွာ၊ ငါ့မေမေက ဆူရုံပဲ ဆူတာ

မရိုက်ဘူး စိတ်ချ"

ဒါအမှန်ပါပဲ။ ဆက်ရှိန်မေမေက ဆူသာဆူတာ တစ်ခါမျှ မရိုက်ပေ။ အဆူခံရတာလည်း ခဏခဏဆိုတော့ ဆက်ရှိန်အဖို့ နားရည်ဝပြီး ရိုးနေပါပြီ။ ပြီးတော့လည်း မေမေက ပြန်ချော့တာပဲလေ။ စိုးရိမ်လွန်းလို့ ပြောနေရတာပါတဲ့ ။ ငါးတန်းကျောင်းသားတွေတောင် ဖြစ်နေပြီပဲဥစ္စာ။

ဆက်ရှိန်လည်း လွတ်လပ်ခွင့်တော့ လိုချင်တာပေါ့။

ဖေဖေကတော့ မေမေ့လို မဟုတ်ပေ။ မေမေဆူရင်တောင် ဆက်ရှိန်ဘက်က ကာကွယ်ပေးပြီး ဆက်ရှိန်ကို လွတ်လပ်ခွင့်ပေးချင်သူပါ။ ကလေးကို သူ့အစွမ်းအစရှိသလောက် လွတ်လပ်စွာ လုပ်ကိုင်ခွင့်ပေးပါတဲ့ ၊ ဒါမှ ဉာဏ်ရည် ဖွံ့ဖြိုးမှာ တဲ့ လေ။ မိဘနှစ်ပါးတောင်မှ ခံယူချက်ချင်း၊ အတွေးအခေါ်ချင်းက မတူပေ။

"ဘယ်နှလုံးလဲ ... ငါးလုံးမို့လား"

"ဟုတ်တယ် ... ငါးလုံးလေ"

"အဲဒါဆို မင်းကြိုက်တာ သုံးလုံးယူ၊ ငါ့ကို နှစ်လုံးပေး"

"ဟာ ... မဟုတ်တာ၊ မင်းက အပင်ပေါ်တက်တဲ့ ကောင်ပဲဥစ္စာ၊ မင်းသုံးလုံးယူပါ။ ငါနှစ်လုံးပဲယူမယ် ... ရော့"

ဆက်ရှိန်က ရှိုင်းကိုသုံးလုံးပေးတော့ ရှိုင်း ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ယူထားလိုက်သည် ။ ရှိုင်းက အမြဲတမ်းပဲ ဆက်ရှိန်ဆန္ဒကို ဦးစားပေးသူပါလေ။

"ကိုဆက်"

"....."

"ကိုဆက်"

"ဟင်"

"ဟော ... အန်တီထက် လာနေပြီ၊ ဆက်ရှိန် ... မင်းဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

"ဘယ်လိုမှ မလုပ်ဘူး မင်းပြန်တော့"

"မင်း"

"ပြန်တော့ဆို"

ဆက်ရှိန်က ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းလွှတ်တာမို့ ရှိုင်း မာလကာသီး သုံးလုံးကို ကိုင်ကာ ဆက်ရှိန်တို့ ခြံထဲမှ ပြေးထွက်ခဲ့လေတော့သည်။ ဒါကို ထက်ရှိန်ဝါ မမြင်ဘဲနေပျံ့မလား။

"ဟိုအကောင် ဘယ်ကိုပြေးတာလဲ၊ ပြန်လာခဲ့စမ်း ရှိုင်း"

ရှိုင်း တစ်ချက်သာ လှည့်ကြည့်ပြီး ဆက်ပြေးလေတော့သည်။

"သား"

"....."

"မင်း မာလကာသီးတွေ ခူးစားနေတာ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်"

"ပေးစမ်း"

ဆက်ရှိန် ဝန်ခံလိုက်ပါသည်။ မိခင်က မာလကာသီးတွေကို သူ့လက်ထဲမှ ယူလိုက်ပြီး ...

"ဒီမာလကာသီးတွေ စားရင် ချောင်းဆိုးတယ်၊ ဝမ်းချုပ်မယ်၊ ဒါကို

စားစရာလား။ လုံးဝ မစားရဘူး ... ကဲ"

မာလကာသီးကို လွှင့်ပစ်လိုက်တာနှင့် ဆက်ရှိန် နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ပြီး ဆင်ကြည့် ကြည့်လိုက်တာက မေမေ့နောက်မှာ ရပ်နေတဲ့ လှိုင်ကိုပါ။

ဝုံးမ ချွန်းတွန်းမ။

နင့်ကို ငါ မကျေနပ်ဘူး သိလား။

အခန်း(၂)

"သား ကိုဆက်"

"ဗျာ"

"ဆရာမပြန်သွားရင် အပြင်ထွက် မဆော့ရဘူးနော်၊ ကြားလား ... ရှိ
င်းရောပဲ"

"ဟုတ်ကဲ့"

အဓိကမှာ ရမှာ က အဲဒီနှစ်ယောက်ပဲလေ။ လှိုင်က မိန်းကလေး ဖြစ်
တဲ့ အပြင် အသန့်ကြိုက်တော့ အပြင်ထွက် မဆော့တတ်ပေ။ သုံးယောက်လုံးက အတန်းတူဆိုတော့ အခြားသွားရမယ့် ကျူရှင်မထားဘဲ နှစ်တိုင်း ဆရာငှားပြီး အိမ်မှာ ဝိုင်းသဘောမျိုး လုပ်ထားတာပါ။ ဆရာကလည်း ဘယ်ဆရာ အသင်အပြ ကောင်းပါလိမ့် ဆိုတာကို ရွေးငှားထားတာလေ။

တိတိကျကျ ပြောရရင် ...

ဘွဲ့ရပြီး အခြားအလုပ်မလုပ်ဘဲ ဒီလိုပဲ ကျူရှင်သင်နေကြတဲ့ သူတွေထဲက အသင်အပြ ကောင်းသူကိုရှာပြီး ကလေးသုံးယောက်ရဲ့ မိဘတွေက လစာ ထိုက်ထိုက်တန်တန် ပေးပြီး ငှားထားတာပါ။

"လှိုင်"

"ရှင် အန်တီ"

"သူတို့ နှစ်ယောက် အပြင်ထွက်ဆော့တာ မြင်ရင် အန်တီကို ပြောပြ နော် ကြားလား"

"ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ ... ဟုတ်ကဲ့"

လှိုင် ပြန်ဖြေပုံက အားတက်သရောနှင့်ပါ။ အားတက်မှာ ပေါ့ သူက သူများကို အဆူခံရပြီဆိုရင် ပျော်နေတတ်တာပဲလေ။ ဆရာမက သက်ပြင်းလေးချပြီး ...

"မမထက်ကို ကျွန်မ တစ်ခုလောက်တော့ ပြောပါရစေ"

"ပြောလေ ... ဘာပြောမှာ လဲ ဆရာမ"

"ကျွန်မ အခုပြောမယ့်စကားကို မမထက် သေသေချာချာ နားထောင်ပါနော်။ ဟို ကျွန်မက စေတနာနဲ့ ပြောတာကို တစ်မျိုးတော့ မထင်စေချင်ပါဘူး"

"ပြောပါ ဆရာမ ပြောပါ"

ထက်ရှိန်ဝါက ခေါင်းညိတ်ပြီး ဆရာမ ဘာပြောမလဲလို့ နားစွင့်နေလိုက်သည်။

"ဖြစ်နိုင်ရင် ကလေးကို မမထက် မချုပ်ချယ်ပါနဲ့ လား။ ဒီအရွယ်တွေက ဉာဏ်စွမ်းရှိသလောက် သူတို့ ဘာလုပ်မလဲ၊ လွတ်လပ်စွာနဲ့ သူတို့ အတွေးအခေါ်၊ သူတို့ လုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေကို လူကြီးက စောင့်ကြည့် ထိန်းမတ်ပေးရုံလောက်ပဲ ကောင်းပါတယ်"

"ဘာ"

ဘာသံက ခပ်ဆတ်ဆတ်မို့ ဆရာမ နည်းနည်းတော့ တွန့်သွားမိသ

ည် ။ ဒါပေမဲ့ ... ဆက်ပြောကြည့် ရဦးမှာ ပါပဲ။

"မမထက် သစ်ပင်တစ်ပင်ကိုပဲ ဥပမာပြုကြည့်ပါ။ လောင်းရိပ်မိနေတဲ့ အပင်နဲ့ လောင်းရိပ်မရှိတဲ့ သစ်ပင် နှစ်ပင်ယှဉ်ပြီး စိုက်ကြည့်ပါ။ လောင်းရိပ်မိနေတဲ့ အပင်က လောင်းရိပ်မမိတဲ့ အပင်လောက် ရှင်သန်ကြီးထွားမှု မရှိဘူးလေ။ မိဘရဲ့ အရိပ်က အေးမြတာ မှန်ပါတယ် ။ ဒါပေမဲ့ ... မိဘရဲ့ အေးမြတဲ့ အရိပ်က လောင်းရိပ်တစ်ခုတော့ ကျွန်မ မဖြစ်စေချင်ပါဘူး။ အရိပ်က အရိပ်ပဲပေမယ့် ကလေးတွေအတွက် မိဘရဲ့ အရိပ်က အဓိပ္ပာယ်အမျိုးမျိုး ဖွင့်ဆိုလို့ ရပါတယ်"

"ဆရာမ ဘာကိုဆိုလိုချင်တာလဲ၊ ရှင်းရှင်းပဲပြောပါ"

မိဘက သားသမီးအပေါ် စေတနာ မေတ္တာတွေထားသလို ဆရာကလည်း ကိုယ့်တပည့်အပေါ် ဒီအတိုင်းပါပဲ။ မိဘက စေတနာလွန်ပြီး ဆုံးမနည်းမှားနေရင် ဆရာမ တည့်မတ်ပေးခွင့် ရှိနေတာပဲ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဆရာကောင်းတပည့် ပန်းကောင်းပန်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒမှာ ဘာရယူလို့မူ မျှော်လင့်ချက်မှ မပါဘဲ။

ကိုယ့်တပည့်ကို လူတော်လူကောင်း လူထက်မြက်လေး ဖြစ်စေချင်တာမို့ ...

"ရှင်းရှင်းပြောရရင် မမထက်ရယ် ... မိဘက အရာရာကို ချုပ်ချယ်ကန့်သတ်နေရင် ကလေးက အခု ကြောက်နေရတဲ့ အရှိန်နဲ့ နောက်လည်း နေရာတကာမှာ မိဘကိုကြောက်ပြီး ဘာမှ မလုပ်ရဲ မကိုင်ရဲကနေ သူများကိုပါ ကြောက်ပြီး လူကြောက်ကလေး လူပျော့ လူညံ့လေး ဖြစ်လာရင် မကောင်းဘူးပေါ့။ အဲဒါကြောင့် သူ့ကို လိုအပ်သလောက်လေး လွတ်လပ်ခွင့် ပေးကြည့်စေချင်တာပါ"

"အို ... မပေးနိုင်ပါဘူး၊ ငါ့မှာ ဒီသားတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ။ ဘာမှ

မဖြစ်ပါဘူးလို့ ဘယ်သူက တာဝန်ယူမလဲ။ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် မင်း တာဝန်ယူမလား"

ထက်ရှိန်ဝါ ဖြစ်သွားပုံက ခါးခါးသီးသီးပါ။ ထက်မြက်ချင်ထက်မြက်မထက်မြက်ချင်လည်း နေ။ ကိုယ့်မှာ ဒီသားလေး တစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတာမို့ ခလုတ်တိုက်တာ ဆူးခြစ်ရာတောင် မထင်စေချင်တာလေ။ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ကိုယ်က အရင်ရူးမှာ ။ ဒါကြောင့်ပဲ တားနေရတာပေါ့။

"ဒီမှာ ဆရာမ"

"ရှင်"

"မမမှာ ဒီသားလေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ် ဆိုတာကို ဆရာမသိပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ... သိပါတယ်"

"သိတယ်ဆိုရင် ဆရာမမှာ သားသမီးမရှိသေးတိုင်း ကိုယ်ချင်းမစာမပြောပါနဲ့ ။ မမတို့ ဆရာမကို လစာ ထိုက်ထိုက်တန်တန် ပေးငှားထားတာ စာသင်ဖို့ ပဲ။ ဒါကြောင့် စာပဲသင်ပါ အပိုစကားတွေ မပြောပါနဲ့ "

ဆရာမလေးမှာ ခေါင်းခါပြီး သက်ပြင်းချလိုက်မိသည် ။ စေတနာကို စေတနာမှန်း မသိပါလား။ သူမက အပျိုဆိုတော့ သားသမီး ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရှိမှာ လဲ။ ဒါပေမဲ့ ကလေးရဲ့ ရှေ့ရေးကို တွေးပြီး ပြောသင့်တယ်ထင်လို့ ပြောပြတာပါ။ ဒါကို လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာတဲ့ လဲ။

တကယ်ဆို ...

ကလေးဆိုတာ ပူးစပွင့်စ အညွန့်လူစ အပင်လေးတွေလိုပါပဲ။ မိဘလောင်းရိပ်အောက်မှာ အရိုးမသန် အပွင့်မလန်း မဖြစ်စေချင်ပါဘူး။

မင်း ရုန်းထွက်နိုင်ပါစေ ကလေးရယ်။

"မမ"

"....."

"မမ"

နောက်မှ ရောက် လာပြီး ခေါ်လိုက်သူက အိမ်ဖော်မလေးမိမိုးပါ။

"ဘာလဲ မိမိုး"

"ကိုဝင်းခိုင် ပြန်ရောက်နေပြီ မမ"

"ပြန်ရောက်တော့လည်း ပြီးတာပဲလေ။ ဘာလဲ ငါက သူ့မျက်နှာကို သွားဖူးရဦးမှာ လား"

"ဟို ... မဟုတ်တာ မမကလဲ။ သူ ပြန်လာတာတော့ မထူးဆန်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့"

"ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ"

"သူနဲ့ ကလေးတစ်ယောက်လည်း ပါလာတယ် မမ"

"ဘာ"

ကိုယ်နဲ့ မသက်ဆိုင်တော့သည့် အကြောင်းအရာ ပြောနေတာကို ဆက်ရပ်ပြီး နားထောင်နေမိရင် စပ်စုသလို ဖြစ်မှာ မို့ ဆရာမလေးမှာ သူတို့ အနားက ထွက် လာပြီး ဆွဲခြင်းထဲသို့ စာအုပ်တွေထည့်ကာ သိမ်းနေလိုက်သည် ။

သူမရဲ့ တစ်နေ့တာ တာဝန်ပြီးဆုံးသွားပြီမို့ အိမ်ကို ပြန်ရတော့မည်လေ။

"သူက လူပျိုကြီးပဲဥစ္စာ၊ ဘယ်က ကလေးက ပါလာရပြန်တာလဲ"

"မသိဘူး မမ၊ သူတူမလေးလို့ ပြောတာပဲ"

"တောက် ... ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေ မကြိုက်ပါဘူးဆိုမှ ။ ဒီဝင်းခိုင် ငါနဲ့ တွေ့ဦးမယ်"

ပြောလိုက်တဲ့ စကားနဲ့ ခြေဆောင့်ပြီး ထွက်သွားပုံက စာနာစိတ် ကင်းမဲ့ပုံကို ရုပ်လုံးကြွစေသည် လေ။ ဒါပေါ့လေ ထက်ရှိန်ဝါဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ချမ်းသာလာသည့် အသိုင်းအဝိုင်းထဲကမို့ အခြားလူတန်းစားတွေရဲ့ ဘဝကို ဘယ်လို နားလည်နိုင်မှာ တဲ့ လဲ။

ဘုန်းဆက်ရှိန်သာ ...

မင်းဆီမှာ မင်းအမေရဲ့ စိတ်မျိုးတွေ မကူးစက်ပါစေနဲ့ ။

အခန်း(၃)

ဒူးကျဘောင်းဘီအကွက်က အညိုနှင့် အဖြူကွက်ကျားထားပြီး အဝါခံပေါ်မှာ ကာတွန်းရုပ်ကလေးတွေပါသည့် အဆင်လေး ဝတ်ထားသည့် ကိုးနှစ် ဆယ်နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးသည် သူ့ဘကြီးဘေးမှာ ရပ်လို့ ဟိုကြည့် ဒီကြည့်နှင့်ပါ။ သူတို့ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ရပ်စောင့်နေရတာ ဆိုတာကို သိပုံတော့ ပေါ်ပါသည်။ ။

ကလေးဆိုတော့ ကလေးပီပီ ကျန်တာတွေ မစဉ်းစားဘဲ မမြင်ဖူးတဲ့ အရာတွေကို မြင်နေရတော့ လိုက်ကြည့်ငေးမော နေမိတာပေါ့။ ဒီလိုအိမ်မျိုးကြီးကို ဗီဒီယိုတွေထဲမှာ သာ မြင်ဖူးပြီး ကိုယ်တိုင် ရောက်ဖူးလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ ထင်မထားခဲ့ပေ။ ရွာမှာ က ဒီလိုအိမ်မျိုးတွေ မရှိဘူးလေ။ ရွာက ဘုန်းကြီးကျောင်းကြီးတောင်မှ တိုက်ကျောင်းကြီးပေမယ့် ဒီအိမ်ကြီးလောက် မလှပါဘူး။ ထိုင်တဲ့ ခုံတွေရော အခြား မြင်နေရတာတွေရော ဗီဒီယိုထဲမှာ ထက်တောင် ကောင်းနေသေးတယ်။

"ရိုးမြေ"

"....."

"ဟဲ့ ...ရိုးမြေ"

ကိုဝင်းခိုင်က ပခုံးကို ပုတ်ခေါ်လိုက်မှ ကလေးမှာ လန့်ထူးထူးလေသည်။ ။

"ရှင် ဘကြီး"

"လျှောက်ကြည့်မနေနဲ့ ... အိမ်ရှင် လာပြီ။ ငါမှာ တာတွေ မမေ့နဲ့ ကြားလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

လှေကားကနေဆင်းလာတဲ့ အန်တီကြီးကိုကြည့်ပြီး ငေးနေချင်ပေမယ့် ရိုးမြေ မငေးရဲစွာနှင့်ပဲ ဘကြီးဘေးမှာ ကပ်ရပ်ကာ မျက်လွှာလေး ချမိလေတော့သည် ။ လှလိုက်တဲ့ အန်တီကြီး။ ဗီဒီယိုထဲက မင်းသမီးတွေ အတိုင်းပါပဲ။ ကြည့်စမ်းပါဦး ... မဝံ့မရဲကြည့်လို့ မြင်နေရတာ ခြေထောက်ကလေးက ဖွေးနုနေတာပဲ။

"ကိုဝင်းခိုင်"

"ဗျာ ... မထက်"

"ညီမ နေမကောင်းတာ ဆေးရုံတင်ထားရလို့ ဆိုပြီး ပြန်သွားတာ အခု ဘယ်ကနေ ဘယ်လို ဒီကလေးက ပါလာရတာလဲ"

ကိုဝင်းခိုင် သက်ပြင်းချလိုက်မိပြီး ...

"ကျွန်တော့်ညီမက ဆုံးသွားပါပြီ မထက်"

"....."

"အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်ကလွဲပြီး ဒီကလေးမှာ အားကိုးစရာ မရှိပါဘူး"

"ဒါကြောင့် ခေါ်လာခဲ့တာပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့"

ထက်ရှိန်ဝါ ကောင်မလေးကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်မိ၏။ ဝတ်

ထားတဲ့ အဝတ်က နွမ်းလိုက်တာမှ လက်နှီးစုတ်ကမှ သားသားနားနား ရှိဦးမည်။ သူ့အတွက် ဒါ အကောင်းဆုံး ထင်ပါရဲ့ ၊ နှုတ်ခမ်းက ခပ်မဲ့မဲ့ ဖြစ်သွားပြီး ...

"ခေါ်လာတာက ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒီကလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မ ဘာဝန်မှ ယူမပေးနိုင်ဘူးနော်"

"ရပါတယ် မထက်၊ မထက် ဘာတာဝန်မှ ယူစရာမလိုပါဘူး။ ကျွန်တော့်တူမလေးအတွက် နေစရာလေးရရင်ပဲ ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါပြီ စားတာကတော့"

"စားတာကတော့ ရပါတယ်၊ ကျွန်မ ကျွေးနိုင်ပါတယ်။ သူ့တစ်ယောက် အတွက်ကတော့ အိမ်မှာ သေသွားတဲ့ ခွေးတစ်ကောင်အစား ကျွေးလို့ ရပါတယ်။ အဲဒီခွေးက ကိုဝင်းခိုင်သွားတဲ့ နေ့က သေသွားတယ်ဆိုတော့"

ပြောလိုက်ပုံက ကိုယ့်တူမလေးက ခွေးအစား ကိုယ်စားဝင်စားရမလိုပါလား။ ဒီအပြောမျိုး အပြောမခံချင်ပေမယ့် ဘာတတ်နိုင်မှာ လဲလေ ။ ကိုယ်တွေရဲ့ ဘဝအကျိုးပေးကံကိုက ဒီလိုအပြောခံရဖို့ ဖြစ်လာတာကိုး။ ပြီးတော့ မထက် ဘယ်လောက်ပဲ ဆိုးဆိုး ဆရာကျေးဇူးက ကိုယ့်အပေါ်မှာ အများကြီး ရှိနေသည် လေ။

ခွေးစာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာစာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်တူမလေးဘဝရှေ့ရေး လုံခြုံတင့်တယ်ဖို့ က အရေးကြီးတာ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ သစ်ပင်ပိလို့ သာသေတာ လူရဲ့ စကားလုံးပိလို့ မသေပါဘူး။

"ကိုဝင်းခိုင်ရဲ့ တူမ ရောက်လာမှာ မို့လို့ ခွေးက သေပေးတာလား မသိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ မထက်၊ ကျွန်တော် မထက်စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်အောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပါ့မယ်"

"ကောင်းပြီလေ ... ဒီကတိကို ကိုဝင်းခိုင် ပေးတာနော်။ ကျွန်မတောင်းတာ မဟုတ်ဘူး ။ ကိုဝင်းခိုင် ကတိတည်ပါစေ"

"ဟုတ်ကဲ့"

"နေ့စရာပေးတယ်၊ စားစရာကျွေးမယ်။ အဲဒီအတွက် ကလေးကလည်း ကလေးနဲ့ တန်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ရမှာ ပဲ။ ပြီးတော့ ဒီအိမ်စည်းကမ်းကို လိုက်နာရမယ်။ ဒီအိမ်က လူတွေပြောသမျှ နာခံရမယ်"

ပြောရင်း ကောင်မလေးမျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်ကာ ...

"ကောင်မလေး"

"ရှင်"

"ငါပြောတာ ကြားရဲ့ လား"

"ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့"

"နင့်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ"

"ရိုး ရိုးမြေကျပါ"

"ဟုတ်"

လေသံမာမာနှင့် မေးနေတာကြောင့် ရိုးမြေ ကြောက်ရွံ့စွာနှင့် ဘကြီးလက်ကို ကျစ်နေအောင် ဆုပ်ထားမိသည် ။ သူမမှာ အားကိုးစရာဆိုလို့ ဘကြီးပဲရှိတာလေ။ ဒီနေရာမှာ ရိုးမြေသိတာလည်း ဘကြီးတစ်ယောက်တည်းပါပဲ။

"နာမည်ကလည်း ပေးစရာရှားလို့ ရိုးမြေကျတဲ့ ။ အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ ကိုဝင်းခိုင် "

သူတို့ မိသားစု အကြောင်းကိုတော့ သူများ စပ်စုတာ မကြိုက်ပဲ သူကကျတော့ သူများ အကြောင်းကို စပ်စုနေပြီလေ။

"ပြောရရင်တော့ အရှည်ကြီးပေါ့ မထက်ရယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အတိုချုံးပြီး ပြောပါ့မယ်။ တကယ်တော့ ကလေးရဲ့ အဖေက အရမ်းချမ်းသာပြီး ကျွန်တော့်ညီမက အရမ်းဆင်းရဲတော့ ကောင်လေးဘက်က သဘောမတူလို့ ခွဲကြတယ်။ ကောင်လေးကလည်း ကျွန်တော့်ညီမကို ခိုးပြေးပြီး ရိုးမြေကျ ပေါင်းသင်းပါ့မယ်လို့ ကတိပြုတယ်လေ။ တူမလေးကို မွေးလာတော့ သူတို့ အိမ်ထောင်ရေး ပိုပြီး ခိုင်မြဲစေရမယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ တူမလေးနာမည်ကို ဒီလိုပေးခဲ့ကြတာပါ။ ဒါပေမဲ့ တူမလေး အဖေက ကံမကောင်းရှာပါဘူးဗျာ။ ကုန်ကားနောက်လိုက်ပြီး ကုန်ထမ်းရင်းပဲ ကားမှောက်လို့ ဆုံးသွားရှာတာ ဒီကလေး တစ်နှစ်သမီး ကတည်းကပေါ့"

ဒါ ကိုဝင်းခိုင် အတိုချုံးပြီး ပြောရတာပါ။ ဇာတ်ရည်လည်အောင်သာ ပြောရရင် စာရေးဆရာတစ်ယောက် အနားမှာ ရှိလို့ ကတော့ ဝတ္ထုတစ်အုပ် ဖြစ်သွားနိုင်သည် လေ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ရိုးမြေရဲ့ အဖေက ရန်ကုန်က သူဌေးတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး ရိုးမြေရဲ့ အမေက သူတို့ အိမ်မှာ အိမ်ဖော်လုပ်နေတဲ့ ကျေးတောသူလေးပါ။

သူဌေးသားနဲ့ အိမ်ဖော်မလေး ချစ်ကြိုက်ကြတဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ရိုးမြေရဲ့ အဖေ ထက်ကိုကိုက ကြည်ကြည်ခိုင်ကို အပျော်ကြိုတာ မဟုတ်ပေ။ အတည်ချစ်လို့ ပဲ အရာအားလုံးကို စွန့်လွှတ်၍ ကြည်ကြည် ခိုင်နှင့် လက်တွဲဖို့ စွန့်စားခဲ့တာပေါ့။

"အင်း ... အဲဒီလိုလူမျိုးကို ပြောတာပဲ ဖြစ်မယ်။ မွဲချင်တဲ့ ခွေး ပြာပုံ တိုင်းဆိုတာလေ။ ကိုယ့်ဘဝမှန် နေရာမှန်မှာ နေရင် သေချင်မှ သေမှာ ။ ကဲပါ ... အဲဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့။ ကိုဝင်းခိုင်ကို ကျွန်မတစ်ခုတော့ မှာ ထားရဦးမယ်"

"ပြောပါ မထက်"

"ဒီကောင်မလေးကို ကျွန်မ မခေါ်ဘဲနဲ့ အိမ်ပေါ်ကို မလာစေနဲ့ နော်။ ခိုင်းစရာရှိရင် ခေါ်လိုက်မယ်"

ကိုဝင်းခိုင် ချက်ချင်းပဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့၏။ ကိုယ့်တူမလေး ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီအိမ်ကြီးပေါ်ကို လုံးဝမတက်ရလေ ကောင်းလေပါပဲ။ ဒါမှ အန္တရာယ်ကင်း ဘေးရှင်းမှာ မဟုတ်လား။
